

Naar huis gaan

Bertien van Woeldereren

Vier maart 1912; een nogal kleine lichtgewicht baby komt in een der eerste couveuses van die tijd terecht om verzorgd te worden. De dokter verbiedt de moeder het kind te knuffelen... een kwestie van TBC. Mijn Vader!

Lichamelijk zal het altijd een kleine man blijven, hetgeen echter ruimschoots gecompenseerd wordt door een grote geestkracht.

1952 springt eruit als een moeilijk jaar; zijn dochter, geboren op 4 maart 1948 en naar hem vernoemd, komt geheel onverwachts te overlijden. Ik vraag me af of vader deze gebeurtenis ooit echt verwerkt heeft. Hij verandert. De toch al introverte man trekt zich nog verder terug in zich zelf en als kinderen zullen we weinig te zien krijgen wat zich van binnen emotioneel afspeelt.

Omstreeks 1985 doen zich de eerste dementieverschijnselen voor. Vader verandert weer. Hij weet misschien niet altijd direct wie ik ben... ik kan het zien aan zijn ogen... maar er komt een warme hartelijke lieve man tevoorschijn, waar ik intens veel van houd. Zonder al te veel woorden... vanwege een kleine hersenbloeding heeft vader een afasie opgelopen... delen we het wonder van een boom die een gezicht draagt in zijn stam, telkens weer als ik hem opzoek. Het woord "praktijk" komt ook regelmatig terug; we delen dit verschijnsel, hij indertijd als arts en ik met mijn praktijk reading en healing. Het woord spreekt over onze verbinding.

26 April 1995; mijn jongste broer laat me weten dat vader onverwachts is opgenomen in het ziekenhuis. Moeder is samen met mijn oudste zuster met hoognodige vakantie in Israël; mijn oudste broer woont in Canada. Zo kan het gebeuren dat ik op 27 april 's middags alleen aan het ziekbed van mijn vader zit en weet dat dit het einde zal zijn. Ik vertel hem dat waar zijn leven zo eenzaam en alleen startte, hij deze keer niet de kans krijgt er op diezelfde wijze uit te stappen. Ik blijf, al moet het dagen duren. Hoewel hij niet meer kan reageren op mijn aanwezigheid, weet ik dat het gehoor het laatste zintuig is dat intact blijft. Met zachte woorden vertel ik hem dat hij vrij is te gaan... dat hij niet hoeft te wachten op moeder en de anderen... dat hij ook vanaf de andere kant afscheid kan nemen, maar dat diezelfde vrijheid hem ook het recht geeft te wachten. Ik vertel hem dat ik van hem houd, dat wij van hem houden, dat ik bij hem blijf en probeer zoveel mogelijk ongemakken voor hem weg te nemen. We hebben lijfelijk contact, zonder dat ik hem probeer vast te houden.

Het zal ongeveer acht uur 's avonds zijn als er verandering in de energie optreedt. Al uren tevoren heb ik me voorgenomen niet actief te 'kijken', maar het gebeuren op me af te laten komen. Iets verschuift in de energie om vader heen en ineens is daar een wezen dat achter hem neerhurkt en zachtjes begint zijn astrale lichaam uit zijn lichaam te helpen. Het ziet er naar uit of dat gebeurt door het eruit te rollen, heel zachtjes, vriendelijk en behulpzaam. Langzaam zie ik het geheel dat mijn vader is loskomen uit zijn lijf, tot hij totaal aan de andere kant is. Zijn lichaam ademt nog. Aan die andere kant is een klein mensje van ongeveer 4½ jaar dat om hem heen danst en hem mee wil nemen om te spelen. Ze lijkt in het geheel niet op mijn overleden zusje, en toch krijg ik het gevoel dat ze het is... Ze heeft zo kort geleefd, dat ze wellicht geen enkel idee meer heeft hoe ze er in aardse verpakking uitzag, gaat het door me heen. Ze heeft gewoon de astrale vorm aangenomen van een klein kind. Vader straalt om het kleine meisje dat om hem heen huppelt Ik projecteer mijn astrale lichaam naast het zijne. Met mijn arm om hem heen vraag ik hem waar we op wachten. "Tot dat ding daar ophoudt", zijn zijn woorden, terwijl hij vanuit de astrale wereld naar zijn lijf in het bed wijst. Ik vind mezelf terug op de stoel naast zijn bed en wacht af. Plots lijkt het of alle energielagen van het astrale die zich om ons heen bevinden openscheuren en zich een geweldig helder licht laat zien. Dat is wat in de Bijbel staat, gaat het door me heen... "en de hemelen scheurden open..." Uit dat immense licht komt een ragfijne dunne naaldachtige zwarte energie naar "beneden"... en toch is het duidelijk een wezen. Daar komt het beeld vandaan van

magere Hein of de dood van Pierlala, gaat het wederom door me heen... het is ook door vele anderen waargenomen. Het wezen loopt drie keer om mijn vaders lichaam heen, van zijn hoofd rechtsom naar zijn voeten en dan weer naar zijn hoofd. Wanneer dit ritueel voltrokken is rekt het zich uit, grijpt naar iets wat op een touw lijkt en in mijn hoofd hoor ik het luiden van de doods-klok. Tegelijkertijd weet mijn lichaam dat het proces voltooid is. In mij, alsof mijn lichaam spreekt, hoor ik de woorden "goede reis en tot ziens" vele malen spreken en ik huil vanzelf omdat het erbij hoort.

Terwijl de doods-klok geluid werd verscheen er in de lucht een levensgroot kruis. Alhoewel wij totaal niet kerkelijk waren, vermoed ik dat vader toch gekenmerkt werd als behorend bij de Christelijke cultuur.

Als ik mijn ogen open doe is vader dood. Precies op dat moment komen twee verpleegkundigen binnen, die dat bevestigen. Het is heerlijk even de handen aan mijn lijf te voelen van een medemens. Naderhand besluit ik mee te helpen het lichaam van mijn vader te verzorgen. Ik ben tenslotte niet voor niets opgeleid als verpleegkundige, gaat het door me heen en het is toch van de gekke dat je zoiets zou overlaten aan vreemden. Als ik niets meer te zoeken heb in het ziekenhuis keer ik met de auto terug naar Baarn. Tijdens die rit krijg ik nog een keer een stralend beeld van mijn vader met zijn jongste dochter en zijn duidelijke woorden die dank uitspreken voor mijn aanwezigheid.

Thuis neemt Jos waar hoe ik zeldzaam straal en nog ingebed ben in een heel hoog energieniveau. Wat een cadeau, wat een rijkdom dat ik dit zo mocht meemaken!

Het is inmiddels 25 oktober 1997. Gisteravond laat was er ineens iets heel dringend in mij dat zei dat ik het overlijdensproces van vader moest opschrijven, om zo de dood dichterbij de levenden te brengen. Twee jaar geleden wilde en kon ik het niet; kennelijk is er voor alles een goede tijd. Bedankt vader en tot straks,

Baarn, 25-10-1997